

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Ivdiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos & Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

7. Eosdem esse injuriarum & honorum contemptores.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45699

328 Cap. XXVIII. Cur sepe tam bonis, quam malis honores non dentur

adulatione, aut inani iactatione id extorsit; aut, ne perdat, veritatem tegit, neque unquam liberè audet effari, quæ utilia sunt, metuens gratia pariter & honoris iacturam. Sed virtuti datur, per iniurias, occasio. Patiens, fortis, magnanimus, nullâ sibi miti iniuriâ virtutem eripi; sed adeò est prouidus, ut ex ipsis iniurijs sumat occasionem patientiæ, & fortitudinis exercendæ. Itaq; et si alij inuitis auribus audiant veritatem, oculisq; indignantibus aspiciant fieri, quæ iusta sunt, apertè tamen odit, quos odio dignos existimat, & amat, quos viderit odio prosequendos, profsus illud Ennianum: *Eo ego ingenio natus sum, ut iram atque amorem in fronte promptam geram.* Oderint homines, dummodo amet Deus; despiciant homines, dummodo honoret Deus. Infra isto

Seneca lib. 2.
de ira, c. 32.

est gloria & fauor humanus, non supra: numquam eum adorant & calcare possunt, si sit necesse. *Magni animi est, inquit Seneca, iniurias desplicere.* Ultionis contumeliosissimum genus est, non esse visum dignum, ex quo peteretur ultio. Multi leues iniurias, altius sibi domiserè dum vindicant. Ille magnus & nobilis est, qui more magna ferit, latratus minatorum canum securus exaudit. Rursus, Propriamente magnitudinis vere, non se sentire percussum. Sic invanis fera, ad latrum canum lenta respexit. Sic irritus ingenti scopulo fluctus assulit.

Greg. Turon. Hæc Philosophus Ethnicus; multò efficaciùs Episcopus Christianus, *Magnus,* ait, *nobis diuina pietas largita est beneficium, cum dilectis nostris fieri precepit de remissione refugienti, si negligentibus iugescamus, si indulgamus ladentibus, si odicentibus nos è contrario commendum benedictionis impertiamus, dicente D. N. I E S V Christo;* Diligit inimicos vestros, benefacite ijs, qui oderunt vos &c. Ecce remissio iniuriarum filium te Dei patris facit, coharedens Christi adscribit, celestibus regnis habitatorem statuit. Unde manifestum est obliterata delicta eius in calo, qui delinquenti beneficium venia impertitur in sacculo, testantur Domino: si, inquit, dimiseritis hominibus peccata eorum &c. Cum vero supplices famulis decet orare, ait: sic dicotis ad patrem; Dimitte ulla peccata nostra &c. cui sententia Martius abbas sanctitate proclamauit, *eruditus litteris, vim corde reiunuit, ut libenter dimitteret delinquenti, nec solum ignorit noxam, verum etiam munere prabit gloriam.*

Matth. 6.

VII.

Qui iniurias didicit non curare, facile etiam nihil ager potest;

Cap. XXVIII. Cur sepe tam bonis, quam malis honores non dentur? 329

versè, ob honorem, quem sensit esse fugitivum, et si sine sua sibi culpa ablatum; immò in animæ suæ salutem ablatum. Ita enim scribit ad Maximum Augustinus: *Transit honor huīus sc̄culi, transit ambitio. In futuro Christi iudicio, nec abside gradata, nec cathedra ve- late, nec sanctimonialium occurſantium atque cantantium greges ad- hibebuntur ad defensionem, ubi cōperit accusare conscientia, & conſci- entiarum arbiter iudicare. Quo hic honorant, ibi onerant, qua hio reuerant, ibi grauauit.* Ista qua pro tempore propter Ecclesie utilitatem honori nostro exhibentur, defendantur forte bona conscientia, defende- re autem non poterunt malam. Quod cūm agnoscet Clodoveus

S. Augustini
ep. 203.

Francorum rex, primus ex regibus Franciæ ad Christum conuer- sus per sanè libenter ac patienter se B. Remigio Archiepiscopo Rhemensi submisit. Quando enim, post superatos Alemannos, erat baptismo tingendus, ei deponenti ornamenta regalia & ad sacram se lauacrum humilianti, coram procerum frequentia, cun- citsque audientibus dixit Remigius: *Mitis depone colla Sicamber; adora, quod incendiisti; incende, quod adorasti:* hoc est, Christum adora, cuius Ecclesiæ incendiisti paganus; incende idola, quæ tunc adorasti. Ita baptismo pariter, & aceto cum Sanctis Antistites, sed utiliter, perfudit. Et passus est rex, quia hanc humiliationem vi- dit esse viam ad veram gloriam; ad quam peruenitur non erat, nisi pristina præsepiæ contempſisset. Quin & multi, qui honore infuturum nihil ad salutem collaturo destituuntur, assuecent opera sua ad verum honorem æternamque gloriam destinare. Quemadmodum enim alij fluxis honoribus, tamquam viliore esca saturi, nauseant æterni decoris immortalitatē; ita qui terre- nis rūtulis non saginantur, famem integrā afferunt ad delicias cœli; & tantò cupidiū esuriunt sitiuntque iustitiam, numquam, apud beatos, moritoram. Qua de cauſa ita hominem alloquitur

Deus, per pīj authoris calatum: *Fili, noli tibi attrahere, si videas* Thom. de
alios honorari, & eleuari, te autem despici & humiliari. Erige cor tuū Kemp. lib. 3.
ad me in calum, & non contristabis te contemptus hominum in terris. de imit. c. 4.

Domine in cœitate sumus, & vanitate citò seducimur. Si reflē me in- spicio, numquam mihi facta est iniuria ab aliqua creatura, unde nec in- se habeo conqueri aduersum te. Quia autem frequenter & grauiter peccavi tibi, merito armatur contra me omnis creatura. Mibi igitur

T t iustitiae

339 Cap. XXVIII. Cur saepe tam bonis, quam malis honores nondentur
iustè debetur confusio & contemptus, tibi autem laus, honor, & gloria.
Et nisi me ad hoc preparavero, quod velim libenter ab omni creatura
despici & relinqui, atq; penitus nihil videri, non possum interius paci-
ficari, & stabiliri, nec spiritualiter illuminari, neque plenè tibi uniri.
Quod si mirifice sibi hominum animos obstringit is, qui novit in-
iurias sibi impactas tolerare, immò obliuisci, aut, quod maius est,
etiam beneficij compensare; quid apud patientiae remunerato-
rem Deum merebitur, is, qui despectoribus, immò persecutori-
bus suis mala pro bonis reponit? Huic ergo tali merito ut occi-
sio fiat, permittit diuina prouidentia, ut multi despiciantur, ho-
noribus, dignitate, principatu exuantur. Cui rei confirmandae in-
feram hic siue fictum, siue verum, de Hercule Ferrarensi, exem-
plum, ea fide, qua ex Ioan. Baptiste Gyraldi Cynthij Italico idio-
mate translatum à curioso ingenio accepi.

VIII.

Ioan. Baptista
Gyrald. Cyn-
thius Heca-
thomithorū
Decade 6.
Nouell. X.
Italica fol 95.
patt. 2 Ve-
net. Anno
1584. apud
Fabium &
Augin Zop-
pinos Fra-
ter.

Leonellus & Borsus Spurij, legitimum filium Herculem Fer-
rariensem, Imperio ad se rapto, paternâ hæreditate spoliauerant:
Noluit tamen ex hisce Borsus vxorem ducere, ne, vt animo deli-
nauerat, natis sibi liberis, reddere principatum per vim ablatum.
Herculi non posset. Leonello vxor sua peperit filium Nicolaum,
quem, cùm ipse IX. dumtaxat annos imperieasset, cælibi Borsu
fratri educandum moriens commendauit, vt, si ipse quoq; Borsu
vita excederet, Nicolaus capesseret fasces, id quod sanè perfaci-
lè accidere poterat, si, vt Hercules, generosâ indole iam à puer
utilibus, honestis, ac nobilitante cum virtute coniunctis, strenuum
operam nauare, vt decebat, voluisse. Nunc secutus perdix lu-
xu adolescentiæ mores, vanissimis, quin perniciosis deditus, gulz
dumtaxat, lusibus & amoribus obsecenis, iuuentæ florem indigil-
simè corruptit, cum asotis sanguine, & viuendi ritu sibi coniunctis.
Certe signum de se præbuit nullum, quod trahi posset in omena
præclarum illum aliquando, & patriæ commodum principem ex-
titurum, cùm in alia interim omnia ferretur Hercules, & pulcherrimâ
contentione paulatim Heroum exempla imitatus ad celissi-
ma dignitatis fastigium grassaretur. Hæc habebant sanè Borsum
peccatum, verentem, ne à morte suâ intertrimenti osa Nicolai segui-
tiae respublica grauissimè concuteretur: ac quamquam nihil inex-
pertum intentatumq; relinqueret, vt ad bonam frugem ex Fratte
nepotem